Det, der bestaar

Vor Guds Ord bestaar evindelig.
(Es. 40, 8.)

Hvad Gud siger om Budene.

Jeg, Herren din Gud, er en nidkær Gud, som hjemsøger Fædres Misgerning paa Børn indtil tredie og fjerde Led paa dem, som hader mig; men dem, som elsker mig og holder mine Bud, gør jeg vel imod indtil tusinde Led.
2 Mos. 20, 5—6.

Luther spørger, efter at han har gennemgaaet alle de ti Bud: Hvad siger Gud om alle disse Bud? og saa anfører han ovenstaaende Ord. Han mente altsaa, at den deri udtalte Trusel og Forjættelse gælder alle de ti Bud.

Det bør imidlertid bemærkes, at disse Ord i Bibelen forekommer i umiddelbar Forbindelse med det første Bud, og det har maaske sin Betydning, som vi længere hen skal paapege.

Lad os først overveje Ordene, som de lyder, i Forbindelse med Omstændighederne, da de blev udtalt.

Israels Børn kendte til Fader Abrahams og Isaks og Jakobs Gud, som nu havde ført dem ud af „Ægyptens Land af Trælles Hus", men de kendte ogsaa til Afguder, navnlig da til dem, der dyrkedes i Ægypten.

Naar han saa sagde til dem: „Jeg, Herren din Gud, er en nidkær Gud," saa forstod de sikkert straks, at der laa Vægt paa „din Gud" i Modsætning til Hedningernes Guder omkring dem.

Hvilke Adjektiver, der saa kunde tillægges disse, det ved vi ikke, men nidkære Guder var de sikkert ikke. De var ikke Guder, som de, der tilbad dem, kunde pege paa som Guder, der havde aabenbaret sig for deres Fædre som Himmelens og Jordens Skaber, som den, der havde udvalgt disse Fædre til at være Bærere af herlige Løfter om Frelse for alle Jordens Slægter, og som nu havde ført Efterkommere ud af det fremmede Land, hvor de var Trælle.

Guds Nidkærhed staar i Forhold til, at han var den sande Gud, i Forhold til hans Almagt og Godhed, i Forhold til de høje Maal, han havde udvalgt Israel til, og endelig i Forhold til Lovens Godhed, som vi pegede paa fidst.

Den sande Guds Dyrkelse og hans Lovs Indhold var af saadan Beskaffenhed, at de nidkært maatte hævdes i den hedenske Verden, som omgav Israel, og som vilde komme til at omgive det indtil Tidens Fylde. Alt dette maa tages med i Betragtning, naar vi vil gøre os en Tanke om, hvorledes Loven maatte opfattes af dem, Herren talte til.

Det har faldet mange svært at faa Ordene om, at Herren „hjemsøger Fædres Misgerninger paa Børn indtil tredie og fjerde Led" til at stemme sammen med Guds Retfærdighed og Kærlighed. Men det burde jo da falde langt sværere at faa de følgende Ord om, at han „gør vel indtil tusinde Led" mod dem, som elsker ham og holder hans Bud, til at stemme..

Lad os først lægge Mærke til, at der staar ikke, at han fordømmer Børn for Fædres Misgerning, men at han „hjemsøger" Fædres Misgerninger osv. — paa Engelsk hedder det „visits" — og det er jo en kendt Naturlov, ikke alene indenfor Israel men i de forskelligste Folkeslag indtil denne Dag, at Fædres Synder eller særlige Tilbøjeligheder gaar i Blodet og gaar i Arv til Børn og Efterslægt, saa Børn bliver „hjemsøgt" paa en eller anden Vis for Fædres Misgerningers Skyld, uden at slige Hjemsøgelser behøver at faa fordømmende Virkning paa Børn, som ikke følger i onde Fædres Spor.

Der er saa desuden dem, som mener, at der bør lægges Vægt paa, at Ordene følger lige efter Forbudet mod at dyrke „andre Guder," og at Truslen særlig gælder Israels Børn som Værn imod Afgudsdyrkelsen. Vist er det, at Herren tugtede dem haardt for Afgudsdyrkelse (se særlig 2 Mos. 32, 10 og 27. V.), dog — det er ikke Børn for Fædres Skyld, her omtales; Straffen rammer her selve Afgudsdyrkerne.

[illegible] Herre-Herredømme [illegible] Sølvmedal, 6— (Sundeved).

„Den Sjæl, som synder, skal dø; en Søn skal ikke bære Faderens Misgerning med; den retfærdiges Retfærdighed skal komme over ham selv, og den ugudeliges Ugudelighed skal komme over ham selv."

Man har i disse Ord set en Modsætning til Herrens Trusel om at hjemsøge Fædres Misgerning paa Børn, og saa har man søgt at løse Vanskeligheden ved at pege paa, at denne Trusel særlig gjaldt Israels Børn, naar de henfaldt til Afguderi. Men de anførte Ord blev jo ogsaa talt til Israels Børn, saa Vanskeligheden løses ikke paa den Maade.

Derimod ligger der en Løsning i at lægge Mærke til Forskellen mellem Betydningen af Udtrykkene „hjemsøger", der er brugt i 2. Mos. 20, 5 og saa „dø" og „bære Faderens Misgerning", der er brugt i Ez. 18, 20.

Som sagt, Børn kan blive „hjemsøgt" (visited) paa forskellig Maade for Fædres Misgernings Skyld, uden at saadan Hjemsøgelse behøver at faa drøbende eller fordømmende Betydning for Børn, der „elsker Gud og holder hans Bud."

Og lad os saa endelig lægge Mærke til, at der staar „paa dem, som hader mig." Det er ikke helt klart om disse Ord hører til Børn eller Fædre eller til begge. Der synes at være en Mulighed for at forstaa dem derhen, at det er Børn, der træder i Fædres Spor, her er Tale om. Hvis det er den rette Opfattelse, saa foreligger her slet ingen Vanskelighed.

Men saa Forjættelsen. Luther siger i sin Udlæggelse — først angaaende Truslen, at „derfor skal vi frygte for hans Vrede og ikke handler imod dem" (Budene). Dernæst om Forjættelsen: „Men han lover alle, som holder disse Bud, Naade og alt godt. Derfor skal vi ogsaa elske ham og stole paa ham og gerne gøre efter hans Bud."

Det er den allerskønneste Maade at løse Vanskeligheden paa — komme over paa den anden Side. Saa er der absolut ingen Vanskelighed. Hvorfor gøre sig saa megen Ulejlighed for, at de, der handler imod Gud, de, der „hader" ham, som der staar, at de kan vederfares Retfærdighed?

Nej — over paa den anden Side, det er Vejen. Ind under Guds Bud, elske dem, selv om du ikke formaar at holde dem, saa er du inde under Naaden og har Løfte om alt godt.

Hvorledes det saa skal forstaas, at „Gud gør vel indtil tusinde Led med dem, som elsker ham og holder hans Bud", det fatter vi ikke men vil øve os i at tro det. Dog, at det er en umaadelig Velsignelse at være født og opdraget i et kristent Hjem, det foreligger der Eksempler nok paa.

Vi vil saa med Luther fastholde, at de Guds Ord, vi i Dag har for os, gælder alle Budene og ikke blot det første. Og omend de ti Buds Lov først blev udtalt til Israel, saa gælder de til alle Tider og for alle Mennesker, som vil tjene den sande Gud. Thi han skifter ikke Sind eller Villie, og, som sagt, „Loven er god, naar den bruges lovmæssigt", fordi den fastholder, hvad godt er, og viser hen til Kristus, som har opfyldt Lovens Fordringer i vort Sted.

Vink for Gennemlæsning af Bibelen i 1917.

Josva Bog. Josvas Bog danner et harmonisk Led mellem de fem Mosebøger og den næste Gruppe, nemlig: de historiske Bøger. Den høre nøje til Mosebøgerne, fordi den beretter os, at Forjættelsen til Patriarkerne, Abraham, Isak og Jakob, nu er opfyldt. Israel har nu faaet det Land i Eje, „der flød med Mælk og Honning".

Den første store Forjættelse er opfyldt: Israel er nu kommen ind i Hvilens Land; men denne Kendsgerning er igen Forudsætning for Frelsens videre Forberedelse til bedste for hele Menneskeheden. Israels høje Kald er at være Verdens Lys. Og Blomsten af hele den gammeltestamentlige Udvikling, er Abrahams Sæd og Davidssønnen, der selv højtidelig erklærede: „Jeg er Verdens Lys." En ca. 1500aarig Historie ligger nu foran Israel.

Ved første Øjekast kunde det se ud, som om Pagtesfolkets Indtog i Kanaans Land var en Erobringskrig. Et Ord her for ret Forstaaelse af denne vigtige Sag. Lad os først mærke os, at der kun er een, [illegible] i 1916.

tioner og Folkeslag er kun Husholdere over betroet Gods. Ejermanden er Herren, som siger: „Mig hører al Jorden til" (2 Mosebog 19, 5). Han kræver os alle til Regnskab. Holder vi ikke ordentlig Hus, saa bliver vi sat fra Husholdningen. Dommen rammer os. Dette er Hemmeligheden i Kananitternes Undergang eller Udryddelse.

At Kananitterne er modne til Undergang, vil efterfølgende vise os: Kananitterne levede i et afskyeligt Afguderi, de øvede de utroligste Uterligheder og Grusomheder. Hertil kommer, at de var Efterkommere af den fromme Noah; men de ringeagtede Syndflodens Dom, de ænsede ikke Dommen over Sodoma og Gomora og de omlæggende Stæders Ødelæggelse. Det døde Hav i deres Midte raabte højt om Dom; men de lukkede Øjnene derfor. Patriarkernes Mission i deres Land skænkede de ingen Opmærksomhed. Kort: Deres Syndebæger var fuldt. Derfor maatte de tømme Guds Vredes Bæger. Herrens retfærdige Dom kom over dem. Israel var blot Domsredskabet. Lignende handler Herren den Dag i Dag.

Pagtesfolket faar nu Landet som en Naadegave. Bruger de nu Gaven ret, saa faar det Herrens Velsignelse; misbruger det den, saa rammes det ogsaa af Forbandelsen. Det er Regelen, Herren handler efter med os.

De tolv historiske Bøger leverer Beviser derfor.

Saa staar da Pagtesfolket færdigt til at tage mod Naadegaven: Det forjættede Land.

Josvas Bog giver os fuld Befed om denne store Begivenhed i Israels Historie.

Josvas Bog falder i to store Dele. Kapitlerne 1—12 handler om Erobringen af Landet.

Kapitlerne 13—24 omhandler Uddelingen af Landet til de enkelte Stammer.

Endvidere som Overblik mærker vi os følgende: Moses havde allerede førend han døde, paa Herrens Vegne salvet Josva som sin Eftermand. Her i Kapitel 1 besegler Herren hans Kald og paalægger ham at erobre Landet uden Frygt. Erobringen skal lykkes, om han vil handle efter Herrens Ord. Ogsaa Pagtesfolket giver ham sin Bekræftelse, idet det siger: „Ligesom vi hørte Moses, saaledes ville vi og høre dig; vilde kun Herren din Gud være med dig, ligesom han var med Moses!"

Kapitel 2 beretter os om Josvas første Handling, idet han sender to Spejdere ind i Landet for at udfinde Situationen blandt Kananitterne, og ved Hjælp af Rakab erholder han Meddelelse om, at Kananitterne er aldeles modløse.

I Kapitlerne 3—4 gives Meddelelse om Israels underfulde Overgang over Jordans Flod. Overgangen sker ved et Under, lig Underet ved det røde Hav. Israel skal straks heraf forstaa, at det er ikke ved dets egen Kraft, det erobrer Landet, men det er af Naade, det faar Landet, og ved „den udrakte Haand fra Herrens Trone."

Kapitel 6 fortæller os om tre herlige Ting, nemlig: Om Omskærelsen, Pagtestegnet i Israel, om Paaskefestens Helligholdelse og om „Manden med det dragne Sværd", der ogsaa kalder sig „Fyrsten over hans Hær" — sandsynligvis Herren selv. Han melder sig nu som Overgeneralen over Herrens Hær, og Josva falder paa sit Ansigt for ham og siger: „Hvad taler min Herre til sin Tjener!" Ja, naar Gud er med os, hvo kan da være mod os!

Kapitlerne 6—12 beretter saa om Erobringen af hele Landet. Og i Kapitlerne 13—22 har vi Meddelelse om Landets Uddeling mellem de 12 Stammer. Levi Stamme, Præstestammen, fik sin Del omkring i Byerne, men Josefs to Sønner fik hver sin Del, saa der blev tolv alligevel.

Kapitlerne 23—24 udgør Josvas Afskedstaler til Herrens Folk. Det er med disse Afskedstaler, som med Mose Afskedsord til Israel. De er af en hjertegribende Karakter. Det har selvfølgelig sin Grund i, at disse Taler baade er Inspirationens Ord saa vel som en levende Erfaringens Oplevelse. Læs disse Josvas Afskedstaler med megen Omhu, og du vil deraf blive impulseret til Daad i Herrens Gerning. De vil hjælpe dig til at blive en god Jesu Kristi Stridsmand.

Anmærk. I Kapitel 4, 14 hedder det om Josva: „Paa den Dag gjorde Herren Josva stor for al Israels Øjne, og de frygtede ham, saaledes som de frygtede Moses, alle hans Livs Dage." Hvori laa Hemmeligheden til hans Storhed? Den laa i hans sande Forhold til Herren.

Nøglen hertil har vi i de bekendte Ord om ham i 2 Mosebog 33, 11: „Josva Nuns Søn, den unge Karl, veg ikke fra Teltet."

Herrens Hus, Herrens Ord, ja, Herren selv var hans Del. Unge Venner! her har I Hemmeligheden til den sande Storhed, den Storhed, der varer, naar al anden anden Storhed blegner og bortdunster i Verden.

Josva var stor i Tro paa Herren, stor i Daad i Herrens Gerning, stor i Retfærdighed i alle sine Handlinger, stor i Bøn; thi han er et af de mange herlige Eksempler paa, at en retfærdigs Bøn formaar meget, naar den er oprigtig. Om Josva kan det siges som om Moses: Han lever, saa længe Dagene varer. Han lever i Evigheden.

Ogsaa Josva er et skønt Forbillede paa Jesus Kristus. Han førte Israel ind i Hvilens Land. Om ham kan det siges som om Moses: Han var en tro Tjener. Gud alene gav han Æren. Han aflægger et dobbelt skønt Vidnesbyrd nu i Afskedsøjeblikket, idet han siger: „Saa faldt da ikke et af alle de gode Ord, Herren havde talet, magtesløse til Jorden. Og: „Jeg og mit Hus, vi vil tjene Herren."

Unge Venner! Josva er et dejligt Ideal for eder at efterligne. Læs hans Bog med megen Omhu, og I vil deri finde Skatte, som hverken Møl eller Rust kan fortære.

Jens Jakobsen, Minneapolis, Minn.,
født d. 10. Jan. 1843, død d. 14. Jan. 1917.

Gamle Jakobsen fra Minneapolis (som vi plejede at kalde ham) er altsaa ikke mere blandt de levendes Tal. Jakobsens Vennekreds var stor, især i Minneapolis, hvor han har boet i 34 Aar; ogsaa ud over Samfundet havde han mange bekendte, da han ikke saa sjelden var til Samfundets Aarmøde som Delegat.

Jakobsen var Medlem af Immanuels d. I. Menighed, og han har været det saa godt som fra dens Begyndelse; og i al den Tid har han for det meste indehaft en eller anden Tillidspost i Menigheden. Menighedens Trivsel baade udad og indad til laa ham paa Hjerte lige til det sidste. En Maanedstid, før han døde, besøgte jeg ham, og han udtalte sit Haab om, at Herren dog snart maatte sende dem en Præst, der maatte faa Naade til at samle vort Folk i Menigheden om Guds Ord og Sakramenterne.

Det var i Reglen let at komme i en Samtale med ham om Guds Riges Arbejde baade i Samfund og Menighed, men ogsaa i ens eget Liv. Naar Samtalen kom ind paa gamle Dage, da Guds Folk i Menigheden stod Skulder til Skulder — kunde han udbryde med Begejstring: „Ja, da havde vi det godt." Han var en Elsker af Sang; og saa længe han kunde være med, var han det baade i Sangkor, og som Leder af Menighedssang.

I timelig Henseende blev Jakobsen ikke rig, uagtet han var en flittig og virksom Mand saa længe hans Kræfter strakte til; men den kostelige Perle var han jo i Besiddelse af, og det er jo det største og bedste, som et Menneske kan eje.

Hans Ønske og Bøn var at blive fri for mange legemlige Lidelser.

Han fik ogsaa sit Ønske og sin Bøn opfyldt, thi han sov stille og rolig hen Søndag Middag den 14. Jan., uden at nogen vidste det. Mr. og Mrs. Jakobsen har levet et langt og lykkeligt Liv sammen med hinanden. I Fjor fejrede de deres Guldbryllup i Overværelse af en stor Venneskare. Hans Hustru, 4 Døtre og en Søn, 12 Børnebørn, samt 3 Børnebørns-Børn overlever ham.

Begravelsen foregik den 16. Jan. fra Menighedens Kirke, som havde været hans aandelige Hjem i saa mange Aar. Kirken var fyldt til Trængsel, og en Mængde Blomster dækkede Kisten. I Følge hans eget Ønske forrettede undertegnede ved Begravelsen, hvor der blev talt over 1. Mosb. 5, 24: „Enok vandrede med Gud" o. s. v.

Efterfølgende Sang, digtet i Anledning af Jakobsens Død, blev sungen i Kirken.

Velsignet være hans Minde!

J. Th. Lund.

Mel.: Et lidet Barn saa lystelig.

Nu gik du bort, vor gamle Ven,
din Gud har saa det villet;
med Herrens Hjælp vi ses igen,
hvor alle Savn er stillet.
Din Afskedstime kom saa brat;
men den, som venter Dag og Nat,
for Døden aldrig skrækkes;
thi den, som elsker Jesu Navn
og hviler i hans Frelsernavn,
af Herrens Naade dækkes.

Vi savner dig, vor kære Broder,
du Herrens Samfunds-Pile.
For os at se var Gud dig god,
han vidste, hvad han vilde.
Du gik som Barnet glad og fro,
og Barnets tillidsfulde Tro
den boede i dit Indre.
Du vidste, at din Sag var god,
derfor du havde Ungdomsmod
trods alt, som vilde hindre.

Hvor Hjerte imod Hjerte slog,
og Herren lyste Freden,
vi mærked at dit Hjertesprog,
det var om Kærligheden.
Du talte lidt om Helveds Ild,
men meget om Guds Naade mild,
som kun vil Barnets Lykke.
Du vidste, det var Naade kun,
som drog dig selv paa Klippegrund
og ind i Korsets Skygge.

Du elskte Herrens Vennelag,
Guds Ild dit Hjerte tændte.
For Herrens store Frelses Sag
saa varmt du altid brændte.
Du fulgte tro din Herres Bud:
„Gaa i den ganske Verden ud"
mit Naadesord at bringe.
Du Arbejdsmand i Herrens Høst,
nu er du fra din Gerning løst,
nu kan din Lovsang klinge.

Dit Minde lever, gamle Ven,
for dig vi vil ej græde.
Bag Himlens Hvælv vi ses igen
i Salighed og Glæde.
Thi vi, som fik vor Frelser fat,
er rede baade Dag og Nat,
os Døden ej skal skrække.
Vor Tro er bygt paa Jesu Navn,
vi hviler i hans Frelserfavn,
hans Naade os vil dække.

Fra Venner.

Fra Kiowa-Dalen.

Hvor er Kiowa? Ja, det var lige, jeg vilde klare for dig. Det er saa længe siden, der i „Danskeren" læstes noget fra Kiowa, at det næsten kunde blive glemt, hvor vi boer.

Ethvert Skolebarn ved, hvor Denver, „The metropolis of Colorado", er. Henved halvtreds Mil derfra i sydøstligRetning ligger Kiowa — lidt nærmere det berømte Bjerg, Pikes Peak", som i sin majestætiske Ro og Ubevægelighed virker velgørende i en nervøs og rastløs Tid. — Vor pæne lille By er bygget i Dalen — noget affondret — ved Foden af et Højdedrag i Læ for Vestvinden. En frugtbargørende Vandstrøm, som bærer Navnet Kiowa-Aa, løber tæt forbi Byen; den udspringer oppe ved Klippebjergene og snoer sig som en lang bugtende Slange i nordlig Retning ned gennem Dalen, frugtbargørende i Løbet store Stykker Eng og Alfalfajord og udmunder tilsidst i Platt-Floden. Er det klart Vejr, og vi vender Ansigtet mod Vest — til højre, ser vi da Røgen fra de mange Skorstene i Storstaden, som fortæller os om det travle Liv derinde. I sydlig Retning til venstre tegner i klare skarpe Linier sig det mægtige Bjerg, iklædt sin hvide Dragt, omgivet af en blaalig Dis, der som et tyndt Slør indhyller Kæmpen, der med Aartusinder Fortidsminder vidner for os om Skaberværkets Storhed.

Men trods Øjets og Fantasiens Flugt befinder vi os alligevel i Kiowa-Dalen, som jeg vilde fortælle noget om. I de senere Aar er Kiowa By fremstaaet i fornyet Skikkelse. Da vi første Gang saa Kiowa, var den af et meget tarveligt og utiltalende Udseende. Dens betydeligste Bygninger var blandt andre to „Salooner, et Hotel en lille „Store" og noget, der lignede en lang Kasse med tre Rum, som de kaldte: „Court House". Men nu er Ølstanken og meget andet, som dertil hører, fordunstet. I Stedet for er der nu to Kirker, tre Købmandsforretninger, en Bank og et stort nyt Raadhus osv. Det ene nye Beboelseshus rejses efter det andet — ja vi er nær ved at føle os stolte af vor nye Kiowa.

At vi er Dalbeboere fik vi egentlig først at vide, da nogle Kapitalister spekulerede paa at anlægge et Vandingssystem ved at opdæmme Vandet i Kiowa-Aa og lede det ud over Landet. De spenderede en Del Penge og Tid med Afstikning af Grøfter og Avertering i Bladene angaaende deres storartede Overrislingssystem og med sede Typer fortalte om Kiowa-Dalens rige Jordbund osv. Men Foretagendet syntes at løbe ud i Sandet paa Grund af, at de ikke kunde faa Beboerne med ind i deres Spekulationer. Kun Navnet blev tilbage. Hist og her træffer man nu store opslagne Plakater med vældige Bogstaver: „For sale: Kiowa Valley lands" osv. — For alt i Verden vilde vi ikke miste dette vort gode Navn! — Kun ønsker vi, at det snart med Rette kan blive til Danske-Dalen. Danskerne er nemlig begyndt at sætte sig fast her langs med Aaen; og det skal nok vise sig, at vi er sejgere at faa drevet ud end selve Tyskerne af dere Løbegrave. Flere flytter til nu i Foraaret. Mr. Chris Tweden fra Ruskin har allerede med Familie bosat sig her. Mr. Ole Olsen, ogsaa fra Ruskin, har købt 640 Acres, og antagelig vil han snart bosætte sig her ogsaa. Og Mr. Niels Jensen fra Blair har ogsaa købt sig en Farm herude, som han ikke har set. Vi venter derfor ikke, at han har i Tanker at fæste Bo her, men at han dog en Gang vil besøge os for at tage sin Colorado-Farm i Øjesyn. I sidste Uge var d. Hr'r. R. Johnson og A. Devold fra Denver herude og syntes meget interesserede i enten at købe eller at forpagte en Farm. Der ligger nemlig, flere Farme, som tilhører Folk af andre Nationaliteter, til Salg. Naar disse ikke har kirkelig Interesse i Forbindelse med os, saa kan der ikke undres over, at de nu ønsker en Forandring, efterat de har boet her i henved tyve Aar eller mere. Men Særkendet ved dem er, at de alle sidder i gode Kaar. Jeg tror ogsaa, efter hvad jeg i to Aartier har oplevet herude, og med Henblik paa det, der fortælles om andre saakaldte gode Koloniseringsmuligheder, at der godt herfra kan slaas til Lyd for en dansk Kolonisation. Denne Egn har Fortrin fremfor mange med Hensyn til de mindre bemidlede og for dem, der trænger til en Klimaforandring for deres Helbred.

For en Tid siden berettedes der i „Danskeren" om tre af vore Landsmænd, der havde været paa Langfart helt oppe i Wyoming for at søge efter Land for en dansk Kolonisation, men kom skuffede tilbage. Ved at læse dette tænkte jeg, at de muligvis kunde været sparet for tre Ting, nemlig: En Skuffelse, en lang og trætsom Rejse og en vis fremtidig Bekymring. — Naar de atter drager ud, med samme Formaal for Øje, indbydes de til at aflægge os et Besøg — vær velkom men!

Naar man ikke er kendt med denne Egn, kan der ofte dannes højst forkerte Meninger om Forholdene her. Jeg antager dog, at de som oftest har fattet dem forud — noget man ikke skulde gøre, naar man vil være retfærdig mod fremmede Forhold. En Mand, der besøgte os sidste Efteraar, idet han fik Øje paa mine Bistader, spurgte saa spagfærdigt: „Kan Bier ogsaa leve herude?" Jeg smilede i Skæget og svarede: „ja de kan faa mig til at leve ogsaa." Flere af mine Bistader havde nemlig samlet foruden deres eget Forbrug 96 Pund 1. Klasses „Comb Honey" hver, som jeg solgte — noget for 15 Cts. og Resten for 12½ Cts. Pundet. Der kunde jo godt nævnes andre opmuntrende Ting af min Bedrift, for Eks., at jeg paa et Stykke Jord paa lidt over 2 Acres avlede Bønner for ca. $116. Sidste Sommer faldt der endda mindre Regn end sædvanligt. Men jeg tør ikke nævne mere, for ved at læse Stykket: „Ogsaa en Anholdelse" i Danskeren" fik jeg en Skræk i Livet for at det muligvis kunde hænde os samme Ulykke som Vennerne i Standard, Canada. Dog, de slap vist godt denne Gang efter Redaktørens retvise Dom at dømme. — Men jeg kom alligevel til at tænke over det, at det dog vist maa være galt fat et eller andet Sted, dersom vi kan berette om de Tusinder af Dollars, vi tager ind af vor Farm eller Forretning, og vor egen Præst ikke mærker noget til det — som sagt, jeg lagde mig det paa Hjerte.

Af senere Begivenheder herude fra skal jeg lige nævne Mrs. P. Andersons Død. Hun var svensk men Medlem af vor lille Menighed og den første, der fik Hjemlov, siden Menighedens Stiftelse i 1907. Budskabet om hendes Død kom uventet ind paa vor Juletræs Program. Da vi var midt i Programmet, meldtes det, at Mrs. Anderson var død. — Ja, som Past. Mathiesen ogsaa bemærkede: „Hvor passer Dødsbudskab og Julebudskabet dog godt sammen!" — Med Julestjernen tændtes det „levende Haab," Haabet om et evigt Liv i Guds lyse Himmel.

Mrs. Anderson kan bedst karakteriseres som en af de enfoldige stille i Landet." Hendes Erkendelse bundede dybt i Guds Ord, som hun elskede, og saadan som det kom til

[illegible] dels spionagen, som den [illegible]

To og en halv Section „stock ranch" fem Mil fra ny Jernbane. Der er rigelig med Vand paa denne „ranch" og et stort Areal af gratis „range" tilstøder. Hvis De ønsker en god „stock ranch", saa er denne den billigste og bedste i Landet. Pris $4.75 pr. Acre.
G. O. Hitchcock, Glendive, Montana.

NESTOS, CARROLL & HERIGSTAD, Minot, North Dakota, Advokater, tilbyder til Salg deres 160 Acre Farm, 1½ Mil Syd for Palermo, N. D. God Agebrugs- og Kreatur-Farm til $16.00 pr. Acre, hvis den overtages før Pløjesæsonen. Lette Vilkaar. Vi har andre Farme op til 1000 Acres til Salg. Skandinavisk Nabolag.

FRIT KORT OVER MONTANA OG FRI OPLYSNING angaaende Græs- og Agerjord af det nordlige Montana. — Skriv til:
North Montana Immigration Ass'n, Dept. R., Havre, Montana.
— Alle skandinaviske Sprog tales her. —

The Holy City.
Denne smukke og paa Engelsk saa bekendte Sang haves nu paa Lager her. Den er udsat som Solo med Piano Akkompagnement. (Key of A. Flat).
En dansk Oversættelse af Teksten medfølger gratis.
Forlæggerens Pris er 75 Cents.
Vor Specielpris 50 Cents.
Danish Lutheran Publishing House,
Blair, Nebr.

Dampskibsbilletter
til og fra Europa
med
Scandinavian-American Linien
faas hos
Danish Luth. Publ. House,
Blair, Nebr.